

JAROMÍR
SLUŠNÝ

ČERNÁ KNIHA
ČESKÝCH
BESTIÁLNÍCH
VRAHŮ

HEPNAROVÁ

ČERNÝ

BIEDERMAN

MRAZEK

PILČÍK

ROUBAL

STODOLOVI

STRAKA

HOJER

xyz

Černá kniha českých bestiálních vrahů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Jaromír Slušný
Černá kniha českých bestiálních vrahů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAROMÍR
SLUŠNÝ

ČERNÁ KNIHA
ČESKÝCH
BESTIÁLNÍCH
VRAHŮ

xyz

ÚVOD

Každá vražda otřese pozůstalými, přáteli a dotkne se i lidí, kteří třeba dotyčnou osobu vůbec neznali. Ztráta někoho blízkého znamená velkou bolest a žal, zvláště když je zřejmé, jakou měrou oběť při útocích trpěla ať již fyzickým násilím, či psychickým stresem, když si uvědomovala neodvratitelnost smrti. Skutečná vražda však nemá nic společného s tím, co čteme v detektivních románech či vidíme ve filmových a televizních inscenacích.

Proto také jsou na dokumentování a objasňování těchto trestných činů zpravidla vybíráni policisté, kteří jsou dostatečně odpovědní a schopní na této velmi náročné problematice pracovat. Pokud bude násilnou trestnou činností vyšetřovat někdo, kdo si myslí, že se zviditelní a bez tvrdé práce se proslaví, dlouho mu to nevydrží a bude muset dříve či později z problematiky odejít.

Snad největším handicapem bývá to, že máme oběť, ale většinou nemáme nikoho, kdo by byl schopen nám vysvětlit, co se vlastně stalo. Proto musí odborníci místo činu nebo nálezu mrtvého do nejmenších detailů ohledat a všechny dosažitelné stopy zajistit a zadokumentovat. Následuje podrobná analýza, na základě které si lze vytvořit určitou představu o chování pachatele, ale i oběti. Tato práce vyžaduje spoustu času a námahy a pachatel zatím získává stále větší náskok. A tak je nakonec zásadní problém v tom, zda se podaří tento náskok eliminovat a pachatele zjistit a usvědčit.

U loupežných a sexuálně motivovaných vražd je vždy vysoké riziko, že pachatel bude skutek opakovat. Ne vždy však vyšetřování pokračuje tak rychle, aby byl pachatel dopaden před tím, než spáchá další vraždu. Pak může vzniknout série, která děsí celou policii. Laická veřejnost se potom často domnívá, že po nějaké době se případ odloží do archivu a upadne v zapomnění. Zcela zodpovědně mohou říci, že tomu tak rozhodně není, neobjasněné případy jsou stále sledovány a průběžně se hledají cesty a způsoby, jak je vyřešit. Lze to dokumentovat na řadě vražd objasněných po letech. Například v nedávné době byl mediálně

zveřejněn případ vraždy tří žen v obci Klučov u Českého Brodu, který se podařilo objasnit až po třinácti letech. Povedlo se to především díky tomu, že při provádění počátečních úkonů byly zajištěny stopy, které jsme v době události ještě neuměli vyhodnocovat, neexistovali odborníci ani potřebné zařízení. Stopy však byly archivovány, a protože postupem času došlo k rozvoji kriminalistické techniky a byli vyškoleni experti za asistence policejních sborů západní Evropy a USA, byl nakonec pachatel dopaden a usvědčen. Tak tomu bylo i v celé řadě dalších neobjasněných případů. Čtenář se při čtení této knihy dozví, že i když se první skutky – ať již z jakýchkoliv důvodů – na počátku vysvětlit nepodařilo, nakonec byla celá série objasněna a pachatelé postaveni před soud. V některých případech je časové období od prvního skutku do doby dopadení pachatele i několikaleté, přesto se však na tyto starší případy nezapomíná.

Čtenář by neměl v této knize hledat pouze senzaci a informace o pachatelích, o pátrání po něm, o jeho dopadení a následném trestu, ale měl by se zamyslet nad tím, v jaké době a jakými (z dnešního pohledu někdy velmi nedokonalými) prostředky celé přípravné řízení probíhalo, a představit si alespoň částečně, kolik sil kriminalisté museli vynaložit, než dosáhli kýženého výsledku.

K tomu je třeba zdůraznit, že většina pachatelů sexuálně motivovaných vražd se na veřejnosti chová naprosto nenápadně, a následkem toho se velice obtížně typují potenciální podezřelí. Zpravidla neexistuje žádný vzájemný vztah útočnicka a oběti. Bývá to většinou náhoda, kdy se pachatel setká s objektem zájmu na takovém místě, kde nehrozí, že bude někým vyrušen a dopaden.

Kriminalisté jsou vůči veřejnosti často velmi skoupí ohledně podávání informací o vyšetřovaných skutcích. Je k tomu řada důvodů. Především je do úcta k oběti a k pozůstalým, jejichž žal nad ztrátou blízké osoby nechtějí zbytečně jítit senzacechtivými zprávami bulvárních sdělovacích prostředků. Kriminalisté dále nemají zájem detailně informovat veřejnost o své práci, technice a způsobech objasňování trestných činů, protože členové podsvětí tyto informace ihned zne-

užívají, aby se chyb, kterých se dopustili a na základě kterých byli dopadeni a usvědčeni, v budoucnu vyvarovali.

Žánrově kniha patří do oblasti literatury faktu. Zpracovat podobnou publikaci tak, aby byla „stravitelná“ pro laickou veřejnost, je obtížné a autor se úkolu zhostil velice dobře. Čtenář zde bude mít možnost si alespoň částečně vytvořit představu o náročnosti a složitosti práce kriminalistů, kteří řeší ty nejzávažnější trestné činy, protože ztráta života je vždy nenahraditelná.

Čtenář po přečtení této knihy pochopí, že vynikající detektiv, který spletitý případ objasní bez větších problémů a v podstatě sám, existuje pouze v románech. Mnohé z nich jsou dobrou oddychovou četbou, s realitou běžné práce kriminalisty však nemají nic společného. Vždy jde o úsilí celého kolektivu a není rozhodující, kdo učiní poslední krok k odhalení a usvědčení pachatele. Vždy se jedná o týmovou práci. Například v kauze tzv. orlických vrahů, kdy pachatelé tři ze svých obětí shodili ze Žďákovského mostu do Orlické přehrady, trvalo téměř dva roky, než se podařilo určit místo, kde se těla zavražděných mužů přibližně nacházejí, a teprve potom je mohli potápečí v hloubce více než čtyřiceti metrů nalézt. Zatýkání pachatelů bylo pak již běžnou policejní rutinou. Co však předcházelo, tedy zacházení s mnohdy velmi neurčitými poznatky, na základě kterých se celý případ postupně rozplétal a hromadily se důkazy, byla vysoce kvalifikovaná práce kriminalistů, kteří jej řešili.

Kupříkladu známý brutální vrah Mrázek byl na konci padesátých let odhalen v podstatě díky náhodě. Byl dopaden při tom, jak vykrádá v šatně na dole věci horníků, kteří byli v podzemí na směně. V důsledku toho se u něj provedla domovní prohlídka a při ní policisté našli mimo jiné velké množství potravin, které k nám byly po válce dováženy v rámci akce UNRRA. A právě proto, že domovní prohlídka byla velmi pečlivá, našla se při ní dobře uschovaná pistole, kterou Mrázek střílel své oběti. Řeklo by se náhoda, ale i té se musí pomoci. Díky pečlivé a důsledné práci kriminalistů byla pistole odhalena, a pachatel byl tak usvědčen.

Vždy všechno není tak perfektní, jak by se snad mohlo zdát. Například v případě vraždícího páru manželů Stodolových, který byl až příliš medializován, se policisté jednoho útvaru dopustili řady chyb. Druhý policejní útvar, který potom celou sérii vyšetřoval, dokázal bez ohledu na chyby svých předchůdců věc dodatečně objasnit. Již nikde se nepsalo o tom, že všechny nedostatky a přehmaty se velmi podrobně analyzovaly a byla provedena řada opatření, aby se riziko podobných pochybení v budoucnu nemohlo opakovat.

Zrušení trestu smrti je další problém, o kterém se velmi podrobně diskutovalo během roku 1990. Společnost byla názorově rozpolcená. Jedni kriticky namítali, že je příliš brzy na to, aby byl trest zrušen, další se přikláněli k názoru, že v demokratickém zřízení nemá trest smrti co dělat. Domnívám se, že je třeba si položit otázku: Co je vlastně trest smrti? Likvidace člověka, který nemá pro skutky, které spáchal, ve společnosti co dělat. Představme si však trest doživotí. Já osobně jej považuji za přísnější. Trest smrti je jen krátkodobá záležitost. Být však zavřen ve věznici bez možnosti jakékoliv seberealizace s představou, že za těmito zdmi musím dožít, je podle mého názoru přinejmenším podobná perspektiva jako trest smrti.

plk. Karel Malý

PROLOG

Dlouho jsem se rozmyšlel, než jsem souhlasil s tím, že tuto knihu napíšu. Je plná násilí, neštěstí a obětí. Má se o nich vůbec psát? Nebo se máme tvářit, že takovíto vrahové a jejich oběti vůbec neexistují?

Je mnoho otázek a ne na všechny lze nalézt jednoznačnou odpověď. Jedno je však jisté. Důsledky každého zločinu, vraždu nevyjímaje, jsou často dalekosáhlé a zasahují široký okruh lidí, protože neexistuje zločin, který by měl svou oběť pouze v poškozeném. Jsou případy, kdy je obětí činu i sám vrah, i když tento fakt jeho vinu samozřejmě nesnižuje.

V každém případě bývají poškození příbuzní oběti i vraha, a to ti nejbližší i vzdálenější. Často to dopadne tak, že se rodiče nebo sourozenci vraha musí odstěhovat z místa, kde dosud žili, začít na novém místě vlastně znovu, od začátku, a doufat, že se jim podaří dožít život v zapomnění, které snad časem jejich rány vyléčí. Může se ale najít „dobrodinec“, který jejich okolí ochotně informuje, kdo že se to do jejich blízkosti nastěhoval, a oni pak raději znovu balí kufry. Kolikrát jsou tito příbuzní svým okolím štvaní víc než samotní vrahové nebo vražedkyně!

Oběťmi bývají i další lidé. Svědomí trápí nahodilé svědky, kteří slyšeli výkřik oběti, ale neuvědomili si, nebo si uvědomit nechtěli, co se poblíž nich děje, a oběti nepřišli na pomoc. Výčitky mohou sužovat kolegy nebo sousedy oběti, v jejichž okolí k tragédii došlo, avšak také policisty, kteří byli včas informováni o možném problému, ale situaci podcenili. „Kdybych něco udělal, mohl ten člověk žít,“ říkají si, a přidávají se tak k dlouhé řadě nepřímých obětí mnoha závažných trestných činů. A my všichni, čím víc o zločinu víme, tím lépe je dovedeme pochopit a vrátit klid jejich duším.

Ne, nemám v úmyslu stavět pomník zločincům nebo zločinům. Chci ukázat pohnuté lidské osudy, které se někdy tak zkřížily, až dotyčné zavedly do slepé uličky vraždy. Ale stejně tak si ukážeme takový typ vrahů, kteří si přisvojili právo rozhodovat o životech druhých lidí zcela podle své vůle.

Ale je tady ještě jeden významný problém. Po listopadu 1989 byl zrušen trest smrti a byl nahrazen tresty výjimečnými, k nimž patří trest doživotního vězení. To ovšem neznamená, že se odsouzení již nikdy z vězení nevrátí na svobodu. Také oni mohou po jisté době a splnění jistých podmínek požádat o podmíněně propuštění a záleží na společnosti, zda jim vyhoví, nebo ne, zda je mezi sebe přijme, nebo je uzamkne do klece doživotní izolace.

Případ takzvaného spartakiádního vraha Jiřího Straky, který byl nedávno propuštěn na svobodu, je v mnoha ohledech typický a mnohé naznačuje pro nás ostatní. Dokážeme vůbec žít s několikanásobnými vrahy pod jednou střechou, jsme ochotni přijmout je za své sousedy?

Oceníme pokus Jiřího Straky zařadit se mezi běžné lidi, zapomenout na svou minulost a stát se jedním z nás?

Na druhé straně je tu ale případ známého násilníka, který po útěku z léčebny v Kosmonosích přestal brát prášky, brutálně znásilnil mladou ženu a pak spáchal sebevraždu...

Společnost zatím váhá a časem snad sama najde nejlepší odpověď. K tomu, aby člověk mohl soudit, měl by se lépe seznámit s činy, které dotyční spáchali a na které žádný z nich nemůže být hrdý.

Jaromír Slušný

/ PIJAVICE /

(Hubert Pilčik * 14. 10. 1891 – sebevražda 9. 9. 1951)

Lidé se štítí tvorů, kteří cizopasí na jiných, přiživují se na nich, číhají na jejich slabost a snaží se je zákeřně o vše připravit. Pijavice patří mezi ně, i když určité druhy dokážou lékaři využít k léčbě některých nemocí, takže jsou vlastně alespoň v tomto ohledu užitečné. Nejhorší však jsou pijavice lidské. Mají mnoho podob, mnoho tváří. Některé vysávají svým obětem zdraví a často i život, jiné se vrhají na jejich majetek.

Takovou pijavicí byl Hubert Pilčík, který využíval lidského neštěstí a o život připravil nejméně pět lidí. Jistý český deník jeho příjmení uváděl jako Petlan, ale v úředních spisech je uvedeno jméno Pilčík. Byl to snad největší poválečný vrah na našem území. Netvor v lidské podobě, pro kterého neštěstí jiných bylo jen cestičkou k vlastnímu obohacení. Pro peníze a mamon jednal krutě a bezcitně. Zvíře by mělo víc soucitu než on.

Únor 1948 poznamenal osudy mnoha lidí. Mnozí z nich se rozhodli opustit naši republiku. Jinak než přes západní, takzvanou zelenou hranici, to nešlo. Obnovila se živnost převaděčů a pašeráků lidí. Za převedení přes hranice se dobře platilo, respektive převaděči často žádali nehorázné sumy. Také Hubert Pilčík si chtěl tímto způsobem vydělat. Až do té doby se ničím významnějším neproslavil. Byl takový jako jeho jméno – docela průměrný, obyčejný a nenápadný.

Jedna zvláštnost tu ale přece jen byla: Pilčík se k vraždám uchýlil až na prahu důchodového věku a část svých obětí vraždil již jako důchodce. V roce 1948 mu totiž bylo již sedmapadesát, a když ho policie dopadla, táhlo mu na šedesátku. Nestává se často, že by člověk jeho věku vstoupil na zločineckou dráhu, a dokonce takovým způsobem, jakým to udělal on.

Narodil se 14. října 1891 v Novém Hrozenkově na Vsetínsku. Prošel několika zaměstnáními, nakonec skončil v plzeňské Škodovce, z níž odešel do důchodu. Byl ženatý, manželka Antonie byla o jedenáct let mladší než on, vlastní děti neměli.

Nikdo z jeho okolí netušil, že by mohl být vrahem. Rád si vypil, miloval především víno, poseděl v hospodě, poklábal se sousedy

nebo známými. Těšil se tomu, čemu se říká dobrá pověst. Byl skutečně přátelský, dovedl s lidmi navázat kontakt a bavit je. Měl velmi bujnou fantazii a s oblibou se vydával za jednu z obětí tragického konce slavného Titaniku. Tvrdil, že potopení lodi osobně zažil. Lidé ho měli rádi, a tak se ani nikdo nepídil po tom, zda je jeho vyprávění pravdivé, nebo není.

Příznivce si také získával svým dobrým vztahem k přírodě. Miloval ptáky, amatérsky se věnoval ornitologii. Na své zahradě nedovolil porazit ani borovici, která sousedům bránila ve výhledu, protože – jak tvrdil – ptáci by si pak neměli nač sedat.

Vyznal se rovněž v léčivých bylinách. Rád je sbíral, sušil a dovedl využívat jejich léčivých vlastností. Pro sušené směsi za ním chodili lidé z širokého okolí. I k nim se choval hezky, některým dokonce v létě pronajímal pokoj ve svém domě jako letní byt a s hosty vyrážel na dlouhé, i několikahodinové túry. Věk mu vůbec nevadil. Lesem a loukami se toulal v době sklizně léčivých rostlin a za vzácnou bylinou byl ochoten se vydat i několik kilometrů daleko. Vypadá takhle vrah? Nechce se tomu věřit, ale bohužel skutečně vypadá. To je na tom to nejtragičtější, přirozeně kromě vražd, které spáchal.

Na otázku, kdy se Hubert Pilčík vydal na cestu zločinu, se kriminalistům nepodařilo najít přesnou odpověď. Až v průběhu vyšetřování se ukázalo, že na svých turistických výletech vykradl také nějaké chaty, ale to by ho asi k vraždění lidí samo o sobě přivést nemohlo.

Jeho akční rádius byl velký. Pilčík se netajil tím, že celý prostor kolem Plzně, ale také jisté oblasti Šumavy, má dobře prochozené; tvrdil, že až tam ho prý dovedla jeho turistická a sběratelská vášeň. Na Šumavě znal několik místních lidí, kteří mu radili, kde by měl léčivé byliny sbírat. Mezi nimi si snad také později našel agenty, kteří měli za úplatu dostávat zájemce před hranici.

Mohla to být pravda i nemusela. Musíme však vzít v úvahu, že Pilčík uměl znamenitě fabulovat a balamutit lidi, a pokud vlastní fantazii spojil s tím, co o Šumavě a jejích tajemstvích věděl, jeho tvrzení mohla znít přesvědčivě. Zájemci o případný přechod přes hranici na Západ se

proto u něj začali hlásit, a to i přesto, že žil až ve vesnici Senec, ležící severně od Plzně, a ne přímo na hranici, jak to známe z televizního zpracování jeho příběhu.

Zpočátku snad skutečně několik lidí, kteří kdysi u něj byli na letním bytě, do Bavorska přes Šumavu dostal a na jejich doporučení se pak na něj začali obracet další zájemci. Jeho nová živnost vzkvétala. Dnes už nikdo přesně nezjistí, kolik do svého třípokojového domku nakonec nalákal lidí, které připravil o život, majetek nebo obojí. Velká část jeho zločinů není zdokumentována, protože vyšetřování některých případů nebylo dovedeno do konce. Výjimkou je případ rodiny Balleyových z Plzně.

Pan Emanuel Balley byl bývalý úspěšný plzeňský obchodník, narozený v roce 1886. Již před první světovou válkou získal poměrně slušný majetek a tomu odpovídající postavení, které si ještě upevnil v předmnichovské republice. Únorové události v roce 1948 ho přirozeně zaskočily a situaci chtěl řešit odchodem do zahraničí, kde měl jako bývalý obchodník poměrně dost přátel.

Stejně smýšlela i jeho jednatřicetiletá dcera Renata, povoláním fotografka. Před svými známými se svými názory vůbec netajila a je pravděpodobné, že některý z nich ji spojil s Hubertem Pilčíkem. Všechno pak proběhlo podle předem domluveného plánu. Pilčík ale odmítl převést otce s dcerou přes hranici současně. Jeho snahou bylo osoby, které se svěřily do jeho rukou, od sebe izolovat, aby se s nimi mohl vypořádat odděleně. Jen to mu zaručovalo úspěch.

Oba Balleyovi v Plzni rozhlásili, že se budou stěhovat do Zruče, vesničky která ležela hned vedle Sence. Dali si tam dokonce odvézt nábytek a většinu svršků, ale v novém bydlišti se nikdy neukázali.

Na cestu na Západ vyrazil jako první pan Emanuel Balley. V úterý 6. března 1951 zajel za Hubertem Pilčíkem a oba spolu odešli do hájovny Lipovka nedaleko vesnice Někmiř. Hájovna přitom neleží na jih od Plzně, ale směrem na severozápad, takže se od hranice spíš vzdalovali, než že by k ní směřovali. K hájovně dorazili pozdě odpoledne, zjistili, že je prázdná, a něco málo pojedli.

„Měl byste si na chvílku zdřímnout,“ navrhl Balleyovi Pilčík. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu a musíte být alespoň trochu svěží.“

Emanuel Balley souhlasil. Cesta byla pro něho dost namáhavá a vyčerpávající. Na jeho fyzickém stavu se podepsalo i nervové napětí, které přitom prožíval. Natáhl se tedy a za okamžik už spal. Pilčík z něho nespustil zrak. Počkal ještě chvíli, a když se přesvědčil, že Balley tvrdě spí, vytáhl z vaku gumový obušek, na jedné straně zpevněný kovem, a vši silou udeřil oběť do hlavy. Balley ztratil vědomí, ale stále ještě žil. Pilčík ho proto udeřil znovu a pak ještě jednou a ještě... Jak ukázala pozdější pitva, i po všech těchto surových ranách byl Balley stále ještě naživu.

Pilčík si to buď neuvědomil, nebo se tím nezabýval. Řešil důležitější problém: jak se zbavit těla. Prohledal celou hájovnu, až nakonec na půdě našel dvě lahve s nějakým olejem. Rozhodl se proto, že mrtvolu spálí. Vylil na ni obsah obou lahví, navrch naházel suchou slámu a seno a vše podpálil. Oheň zanedlouho zachvátil celou hájovnu a tělo z větší části skutečně strávil.

Požár zahlédli lidé a běželi hasit. Hájovnu se ale zachránit nepodařilo a hasiči, kteří přijeli na místo, sotva zabránili tomu, aby se oheň nerozšířil na okolní stromy. Hubert Pilčík už na místě nebyl. Počkal, až se požár rozhoří, a spěchal domů do Sence.

Po několika dnech navštívil v Plzni příbuznou Balleyových, u které zatím bydlela Renata spolu s dvanáctiletou neteří, dcerou své sestry.

„Váš otec je už na druhé straně,“ řekl jí. „Teď jste na řadě vy.“

Po několika dalších dnech se u Pilčíkových objevila Renata Balleyová. Její příchod nikoho ze sousedů nepřekvapil. Domnívali se, že to bude zase jedna z turistek, které přijížděly k Pilčíkovi na letní byt, nebo zájemkyně o léčivé byliny – ty si v jeho domě doslova podávaly dveře. Renata Balleyová nezůstala u Pilčíka dlouho. V sobotu 17. března 1951 ji Pilčík omráčil úderem svého obušku a podobně jako jejího otce se ani ji nepodařilo hned zabít. Byl ale odhodlán udělat vše, jen aby mladou ženu zbavil života. Do úst jí

nacpal kapesník a kolem krku nadvakrát omotal šňůru na prádlo, kterou ji nakonec uškrtil.

Stál však před stejným problémem jako v případě Renatina otce: kam ukryt mrtvé tělo. Nakonec se rozhodl, že ji zahrabe v pískovně v lese nedaleko Sence. Aby mrtvolu nebylo tak snadné identifikovat, svlékl jí šaty. Ponechal jí pouze bílou košili bez monogramu a podprsenku bez značky výrobce. Oběť odnesl do pískovny, vykopal mělký hrob, tělo do něj uložil na levý bok a zahrabal. Kdyby měl víc času nebo lepší nervy, mohl vykopat hrob hlubší a nikdo by se nikdy o vraždě nedověděl.

V květnu 1951 si do domu přivedl dvanáctiletou neteř Balleyových. Také s ní měl své plány. Nejdříve dívce namluvil, že její teta a děda odešli na Západ do Bavorska a že ona by je měla brzy následovat. Přechod přes hranice ale neustále pod různými záminkami odkládal. Současně začal omezovat svobodu dívčina pohybu. Aby ji nikdo cizí u něho nezahlédl, nejdřív jí zakázal vycházet z domu, později se musela i v domě ukrývat a z úkrytu směla vycházet pouze večer, kdy už všichni v okolních domech spali. Pilčík ji také donutil, aby psala dopisy pro rodiny lidí, které údajně převedl úspěšně přes hranice.

„Máme se dobře, daří se nám, všechny zdravíme, přijďte za námi!“

Takový byl ve stručnosti jejich obsah. Pilčík později s těmito dopisy, které podepsal vymyšlenými jmény, navštěvoval rodiny uprchlíků a tvrdil jim, že mu je z Bavorska přinesli jeho agenti. Ani tuto „službu“ nedělal nezištně. Za všechno si nechal bohatě zaplatit – zlatem a stříbrem. Peníze nebral.

Když dívku přinutil, aby podobný dopis napsala své plzeňské tetě, muselo jí být jasné, že něco není v pořádku. Dopis oznamoval, že všichni, tedy včetně ní, jsou zdraví a dobře došli. Dívčino podezření začalo narůstat, a tak se Pilčík někdy uprostřed léta 1951 rozhodl k radikálnímu řešení.

Vzal dvě delší prkna a vzájemně je spojil. Na jednom konci a do středu připevnil řemeny, na druhý konec přibil bedničku s dvojitými stěnami a prostor mezi nimi vyplnil starými hadry. Ve spodní části

měla bednička otvor o šíři dívčího krku, víko bylo také dvojité a dalo se zaklapnout. Donutil dívku, aby si lehla na prkna a hlavu strčila do bedny. Pak zaklapl víko, takže děvče mělo hlavu zavřenou v bedně. Mohlo křičet, jak chtělo, přes dvojité stěny a hadry mezi nimi, nebylo nic slyšet. Aby se uvnitř neudusila, protáhl víkem kovovou trubku, kterou dívka musela držet v ústech. Nakonec ji řemeny přivázal k prkům v pase a kotníky stáhl dalšími řemeny.

Zcela znehybněnou dívku ukryl v kozím chlívků na konci zahrady. V tomto mučícím zařízení muselo děvče zůstat 12 až 16 hodin denně podle jeho nálady. Později vyšlo najevo, že dva ze čtyř měsíců, které u Huberta Pilčíka strávila, byla vězněna takovýmto způsobem. Zcela nehybná a bezbranná. Nemohla zahnat myši ani brouky, kteří po ní v chlívků lezli, nemohla jít ani na záchod. Její věznitel ji navíc znásilňoval a sexuálně zneužíval! Teprve když ji vysvobodila policie, mohla se vrátit k normálnímu životu. Později se dokonce provdala a měla děti.

Sama policie se k řešení případu dostala poměrně pozdě. Tehdy neexistovala a ani nemohla existovat přesná statistika lidí, kteří z Československa uprchli na Západ. Uprchlíci byli považováni za nezvěstné a naopak – nezvěstné osoby mohly být pokládány za uprchlíky, a proto po nich nikdo nepátral.

Až do roku 1951 neměla policie nejmenší potuchy o tom, že by se v Senci a jeho okolí děly takové hrůzy. Vše se změnilo až po požáru hájovny u Někmiře.

Vyšetřování začalo 6. března 1951 jako rutinní záležitost – shořelo stavení a bylo nutné zjistit proč. Jenže krátce po první obhlídce spáleniště bylo objeveno značně ohořelé tělo. Teď už policisty zajímala jiná věc: čím je ta mrtvola a co bylo příčinou její smrti. Plzeňští vyšetřovatelé měli již tehdy podezření, že smrt toho člověka a příčina vzniku požáru spolu souvisejí.

A jejich podezření se začalo potvrzovat hned příští den. Na spáleništi se objevili pracovníci plzeňského Ústavu pro soudní lékařství a na místě konstatovali, že mrtvola byla pravděpodobně polita nějakou hořlavinou

a úmyslně zapálena. Ke svému závěru došli na základě toho, že běžný požár by mrtvolu nemohl zdevastovat tak rozsáhlým způsobem. Z těla totiž zůstala jen značně ohořelá hlava, kus krku a části trupu. Zbytek, především všechny končetiny, oheň zcela zničil.

Pracovníci Ústavu pro soudní lékařství se proto soustředili na detailní rozbor pozůstatků. Nejdříve byla prozkoumána hlava a krk. Byl objeven malý medailonek na řetízku, jehož články měly tvar malých obdélníků. Pak byl sesbírán všechen popel, a pozorně přesypán přes síto. Policisté tak získali další stopy: dvě skla do brýlí, přezku z boty, dvě přezky od podvazků na ponožky, kovové výztuže do límce košile, a dokonce i kousek kravaty, který se na začátku požáru oddělil, spadl na zem a nestihl shořet.

Nakonec se pracovníci Ústavu pro soudní lékařství vrátili znovu k přezkoumání pozůstatků trupu. Opatrně zbytky těla obrátili a čekalo je další překvapení. Ukázalo se, že ničivý požár nezničil kousek kůže o ploše přibližně 7 krát 7 centimetrů v místech mezi lopatkami. Kůže byla silně ochlupená, což jen potvrzovalo domněnku, že v hájovně byla spálena mrtvola muže.

Teprve potom byly zbytky mrtvoly převezeny do Plzně a druhý den – 8. března 1951 – byly podrobeny důkladné pitvě. Stav a uložení zbylých orgánů potvrdily, že jde skutečně o muže. Dalším vyhodnocením, zejména prozkoumáním kostí, obratlů, dásní, žil atd., se zjistilo, že muž mohl být přibližně padesát let starý. Délka zachovalých kostí zase svědčila o tom, že byl asi 170–175 centimetrů vysoký, měl tedy jen průměrně vysokou postavu.

Ale i když se soudní lékaři snažili sebevíc, ze zachovaných pozůstatků nedokázali určit příčinu smrti. V jednom však kriminalistům přece jen pomohli. Podrobně prozkoumali tepny mrtvoly a zjistili, že se v nich nachází takzvaná „vařená krev“. To bylo důležité zjištění, protože ukazovalo, že muž byl spálen zaživa. Po smrti steče krev z tepen do žil a tepny se vyprázdní.

Policisté mezitím vyslýchali lidi z širokého okolí, ale žádné svědky, kteří by v okolí hájovny nebo na přístupových cestách k ní viděli dvojici